

saaledes: „naar Postvæsenet ikke har indrettet Omdeling baade paa Afsendelses- og paa Bestemmelsesstedet“. Som Udkaftet nu foreligger, vil det have tilfølgende, at man, naar der i en Commune findes et Brevsamlingssted, hvorfra Omdeling ikke finder Sted — hvor der altsaa kun er udbængt en rød Postkasse — frit kan sende Breve fra Kjøbstaden til Kommunen, hvorimod man ikke fra denne kan sende Breve til Kjøbstaden. Dette er forekommet os noget illiberalt, og derfor have vi foreslaaet, at Bestemmelsen ogsaa skal gjælde, naar der ikke tillige finder Omdeling Sted paa Afsendelsesstedet. Man kan altsaa frit sende sine Breve fra en Commune, i hvilken der findes en Postkasse, naar der ikke finder Omdeling Sted; men naar der finder Omdeling Sted, har Kommunen et saa stort Gode, at den maa give Afkald paa selv at agere Postvæsen. Derfor have vi stillet Forslaget, og vi troe derved at have været liberalere, end Udkaftet oprindelig var. — Forslaget under Nr. 5 er en reen formel eller ialfald en væsentlig formel Ændring, idet Ordet: „Tjenesteforhold“ synes os at lyde bedre end: „Ævendesforhold“. — Forslaget under Nr. 9 til § 11 gaar ud paa, at det mellemste Stykke i Paragraphen skal udgaae. Vi synes nemlig, at det i første Stykke af Paragraphen i Grunden omhyggeligt nok er omtalt, hvorledes Postvæsenet skal have Hjælp, og iøvrigt sees det tydeligt af de 3 Love, som ere citerede, hvorledes det paaligger Bedkommende at yde Postvæsenet Hjælp, hvorhos der i Anmærkningerne til Finantsloven, Spalte 285—86 er bestemt en aarlig Sum til den Ledfagelse, som Postvæsenet maatte trænge til. Jeg troer ikke, det er heldigt at henvise til andre Love i et Forslag, hvori man ophæver alle de andre ældre Bestemmelser, og dette er Grunden til, at vi foreslaae, at dette Stykke skal udgaae. — Jeg kommer nu til Forslaget under Nr. 10 til § 12, hvori vi have foreslaaet ogsaa at indsætte „Pengerrepræsentativer“. Vi finde nemlig, at det er rimeligt, at ikke alene gangbar Mønt, men ogsaa Pengerrepræsentativer skulle kunne afsendes og tælles, og vi have tillige foreslaaet en ny Taxationsfættelse for Forsendelse af Pengerrepræsentativer, som er billigere end Taxten for Forsen-

delse af rede Penge og Mønt. Vi mene, at det ifølge Sagens Natur maa være saaledes. Efter Udkaftet skal man for Eftertælling give 12 Sk. for det første 1,000 Rd., og af det næste 1,000 Rd. skal man give 1 Sk. for hvert Hundrede. Dette er vel rimeligt nok, men at der for Pengerrepræsentativer skal ydes ligesaa meget, forekommer os mindre rimeligt, da det er vitterligt, at de forarsage Postvæsenet mindre Uleilighed. Det er jo i Reglen kongelige eller andre Obligationer lydende paa Thændehaveren, men de lyde i Almindelighed paa større Summer, og de forvolde derfor Postvæsenet mindre Uleilighed ved Eftertælling, hvorfor vi mene, at Taxten bør sættes billigere, nemlig til 8 Sk. for det første 1,000 og 5 Sk. for hvert efterfølgende 1,000. Vi have troet, at det ligefrem ligger i Sagens Natur, at naar Pengerrepræsentativer skulle forsendes, maa der være en noget billigere Forsendelse for disse. — Det vil ogsaa sees af Lovforslaget, at man kan sende Penge i Pakkesager, men naar dette skal være Tilfældet, maa det tillige udtales i Loven, at disse Penge maae kunne fordres talte. En saadan Bestemmelse savnes imidlertid i Loven, og derfor have vi tilladt os under Nr. 11 at stille et Forslag derom. Dog have vi meent, at der burde være en Grændse med Hensyn til Tællingen, naar der forsendtes gangbar Mønt, idet det virkelig, naar det var over 1,000 Rd., kunde blive en for vidtløftig Sag at tælle Pengene, og derfor have vi i Slutningen af Ævndringsforslaget under Nr. 11 tilføjet: „dog kan Mønt i større Summer end 1,000 Rd. for een Forsendelse ikke forlanges eftertalt“. — Ævndringsforslagene under Nr. 12 og 13 gaar ogsaa ud paa en Smødefkommen imod Publicum. Det vil erindres, at Landstinget allerede har foretaget Forandringer i disse Henseender, men det er i Retning af større Beløb, idet Maximum er sat til 16 og 24 Sk. Landstinget har vedtaget, at man kan forsende 40 Rd., 60 Rd. og 80 Rd. med Postanviisning for det samme Beløb, nemlig for en Mark, idet Betalingen for en Postanviisning aldrig maa overstige en Mark, og noget Eignende gjælder om Opkrævningsbeløb, hvorfor den høieste Betaling er sat til